

Sygn. akt VI Ka 810/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Chojnowski

protokolant: p.o. protokolant sądowy Agnieszka Karpińska

po rozpoznaniu dnia 28 października 2016 r.

sprawy C. K. córki S. i A., ur. (...) w K.

obwinionej o czyn z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dn. 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005r. Nr 108 poz. 908 z późn. zm.)

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 15 marca 2016 r. sygn. akt IV W 1924/15

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 39 § 1 kpw odstępuje od wymierzenia obwinionej kary; w pozostałym zakresie wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia obwinioną od obowiązku uiszczenia opłaty za obie instancje, pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 810/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obwinionej nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w niniejszej sprawie oraz właściwie i należycie ocenił cały, zebrany i ujawniony na rozprawie głównej materiał dowodowy i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne prowadzące do słusznego wniosku, że obwiniona popełniła zarzucany jej czyn. Sąd Okręgowy nie dopatrył się także uchybień, które niezależnie od granic zaskarżenia mogłyby mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

Zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy potwierdza jednoznacznie winę C. K.. Dla porządku przypomnieć należy, że w dniu 12 sierpnia 2014 roku o

godz. 20:30 kierowca pojazdu marki T. o nr rej. (...) przy ul. (...)

w W. nie zastosował się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”. Kierowca wyżej wymienionego pojazdu naruszył w ten sposób art. 92 § 1 k.w. Na skutek ujawnienia tego wykroczenia właściwy organ Straży Miejskiej dla m. st. W. w dniu

20 kwietnia 2015r. zwrócił się do obwinionej, jako współwłaścicielki pojazdu, z żądaniem wskazania komu powierzyła przedmiotowy pojazd do kierowania lub używania w dniu 12.08.2014r. Korespondencja zawierająca wezwanie została przez obwinioną odebrana

dniu 18 maja 2015r. (k. 21). Obwiniona nie zareagowała w żaden sposób i nie wykazała się żadną aktywnością mającą na celu wyjaśnienie sprawy (k. 68).

Przedmiotem ochrony wykroczenia określonego w art. 96 § 3 k.w. jest porządek ruchu drogowego. Przepis ten sankcjonuje naruszenie obowiązku wskazania przez właściciela lub posiadacza pojazdu na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec (art. 78 ust. 4 p.r.d.). Dla odpowiedzialności z art. 96 § 3 k.w. istotne jest ustalenie kręgu podmiotów tego wykroczenia. W świetle tego artykułu jest on ograniczony do osób, które mają uprawnienie do dysponowania pojazdem. Osoby te zostały określone w art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym, w którym wymieniono właściciela i posiadacza pojazdu.

W niniejszej sprawie zachowanie sprawcze obwinionej C. K. polegało na niewskazaniu wbrew obowiązkowi, jako współwłaściciel, komu został powierzony pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Niewskazanie polega na odmowie udzielenia informacji o osobie, której został powierzony pojazd do kierowania lub używania. Niewskazaniem jest również zaniechanie udzielenia odpowiedzi. Znamię jest to zatem spełnione w razie bezczynności, tj. nieudzielenia w ogóle odpowiedzi właściwemu organowi. Takie zachowanie może mieć miejsce, gdy osoba do której organ zwrócił się pisemnie, w ogóle na nie nie odpowiedziała.

Istotnie obwiniona nie odpowiedziała na kierowaną do niej przez oskarżyciela korespondencję - wezwanie do udzielenia odpowiedzi na to komu powierzyła pojazd w dniu zdarzenia, czym wypełniła znamiona zarzucanego jej wykroczenia. Obwiniona w swoich wyjaśnieniach podnosiła, że nie była w stanie wypełnić części B oświadczenia, ponieważ nie wiedziała kto kierował pojazdem w dniu zdarzenia. Potwierdziła, że jest współwłaścicielem pojazdu, ale od chwili jego zakupu użytkuje go syn, który jest głównym właścicielem. Wskazać jednak należy, że obowiązkiem obwinionej było zareagowanie na wezwanie straży miejskiej, udzielenie odpowiedzi, kto był użytkownikiem pojazdu w dniu 12 sierpnia 2014 roku, nawet jeśli nie doprowadziłoby to ostatecznie do ustalenia winnego wykroczenia z art. 92 § 1 k.w.

Niemniej dokonując kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia w części odnoszącej się do wymierzonej obwinionej kary, Sąd Okręgowy uznał, iż w sprawie niniejszej zachodzą przesłanki określone w art. 39 § 1 k.w., uzasadniające ze względu na właściwości i warunki osobiste obwinionej, jak i charakter oraz okoliczności popełnionego czynu odstąpienie od wymierzenia kary. Sąd uznał, że fakt prowadzenia przeciwko obwinionej postępowania stanowi tak istotną dolegliwość, że w przyszłości nie popełni ona ponownie wykroczenia i będzie przestrzegała porządku prawnego. Obwiniona nie była dotychczas karana pomimo dojrzałego wieku, prowadzi ustabilizowany tryb życia,

Mając na uwadze zaprezentowane motywy, Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych oparto o przepis art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w.